

РЕШЕНИЕ

№ 6568

гр. София, 10.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 15.10.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ралица Романова

ЧЛЕНОВЕ: Калина Пецова

Георги Терзиев

при участието на секретаря Грета Грозданова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **6928** по описа за **2021** година докладвано от съдия Георги Терзиев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на Глава дванадесета, чл.208 и сл.АПК, във връзка с чл.63 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба, подадена от Е. К. П., ЕГН: [ЕГН], чрез адв. Е. Й. срещу Решение №20062563 от 09.03.2021 г., постановено по НАХД № 12817 по описа на СРС за 2020 г., Наказателно отделение, 107-и състав, с което е потвърден Електронен фиш на СДВР Серия К № 2488263, с който на касатора на основание чл. 189, ал. 4, във връзка с чл. 182, ал. 1, т. 4 от ЗДвП е наложена глоба в размер на 400 лева за нарушение по чл. 21, ал. 1 от ЗДвП.

Жалбоподателят твърди, че решението е неправилно. Изтъква, че в ЕФ не е отчетена допустимата грешка от 3 км/ч, както и че на нарушителя не е било предоставена възможност за запознаване с преписката. Моли съда да отмени решението на СРС, а с него и процесния електронен фиш.

В съдебно заседание, касаторът се представлява от адв. Й., който поддържа жалбата.

Ответникът – Столична дирекция на вътрешните работи, отдел „Пътна полиция“ към СДВР не се представлява.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита моли съда да отхвърли жалбата и потвърди решението на СРС.

Касационната жалба е допустима - срещу съдебно решение, подлежащо на

касационен контрол, от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН и при спазване на преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН.

Настоящият състав, като извърши служебна проверка, на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа на фактите, установени от районния съд, съгласно чл. 220 от АПК, намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. Решението е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, от компетентен съд, в рамките на правомощията му. Постановено е в съответствие с приложимите материално-правни норми. Не е налице съществено нарушение на процесуалните правила. Съдът намира за неоснователни наведените касационни основания.

От фактическа страна СРС е приел, че на 08.01.2019г. в 13.45 часа с автоматизирано техническо средство TRF1-M с № 560 е установено и заснето, че МПС - лек автомобил „К. С.” с ДК [рег.номер на МПС], се движи в [населено място] по [улица]с посока на движение от Околовръстен път към [улица]като на номер 330 на [улица]е засечена скорост от 81 км/ч при ограничение от 50 км/ч за населено място. Мобилната система за контрол на скоростта е одобрен тип средство за измерване и е преминала техническа проверка на 30.10.2018г. съгласно съставен протокол за проверка на мобилна система за видеоконтрол TRF1-M. Записът, направен от техническото средство, е отразен на хартия – фотоснимка, отразяваща дата, точен час, скорост и регистрационен номер на МПС. Електронният фиш е издаден на собственика на МПС, с което е извършено нарушението – Е. К. П.. Същата не се е възползвала от възможността по чл. 189, ал. 5, изр. 2 ЗДвП да посочи друго лице, управлявало превозното средство при извършване на нарушението, поради което остава субект на административнонаказателна отговорност на основание чл. 188, ал. 1 ЗДвП.

От правна страна СРС е приел, че при ангажиране на административно наказателната отговорност на Е. П. не са били допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, водещи до опорочаване на производството и ограничаващи правото на защита на лицето. По делото са събрани писмени доказателства, въз основа на които правилно СРС е достигнал до описаните фактически констатации.

Съгласно чл. 21, ал. 1 от ЗДвП - водачите на ППС са задължени да съобразяват скоростта на движение на управляваните от тях превозни средства с максимално разрешената за движение в населено място.

Правилни са изводите на СРС, че електронният фиш е издаден от компетентен орган и в рамките на неговите правомощия и компетентност, съгласно ЗАНН и ЗДвП и че съдържа всички необходими реквизити, тъй като не носи подпис на издателя си, поради което въпросът за компетентността на определено лице не се поставя. В него следва да бъде отразена само структурата на МВР, на чиято територия е установено нарушението, което е сторено. ЕФ отговаря на изискванията на чл. 189, ал. 4 от ЗДвП, установяваща вида на данните, които следва да бъдат вписани в него и съответства на утвърдения от Министъра на вътрешните работи образец. Съгласно чл. 189, ал. 4 от ЗДвП електронният фиш съдържа данни за: териториалната структура на Министерството на вътрешните работи, на чиято територия е установено нарушението, мястото, датата, точния час на извършване на нарушението, регистрационния номер на моторното превозно средство, собственика, на когото е регистрирано превозното средство, описание на нарушението, нарушените разпоредби, размера на глобата, срока, сметката или мястото на доброволното й

заплащане. Всички тези реквизити се съдържат в процесния електронен фиш – мястото на извършване на нарушението е описано подробно, посочена е разрешената скорост, както и установената такава на движение на процесното МПС.

Настоящата съдебна инстанция напълно споделя изводите на СРС, че с оглед на установеното по делото, визирайки забраната за движение в населено място със скорост над 50 км/ч, жалбоподателят е управлявал автомобила си със скорост от 31 км/ч над допустимата – законосъобразно е прието с обжалвания електронен фиш, че същият е осъществил умишлено състава на административното нарушение по чл. 182, ал. 1, т. 4 от ЗДвП, предвиждащ към датата на извършване на нарушението наказание глоба от 400 лв. за нарушаване на забраната по чл. 21, ал. 1 от ЗДвП.

Неоснователно е оплакването на касатора, че в ЕФ не е отчетена допустимата грешка от 3 км/ч, което е било укрито от нарушителя. Видно от разпечатката от мобилната система за видеоконтрол измерената скорост е била 84 км/ч, приетата за наказуема скорост е 81 км/ч, а наказуемото превишение – 31 км/ч вместо установеното 34 км/ч. Във фиша е отразена именно наказуемата скорост от 81 км/ч и превишението от 31 км/ч след отчитане на допустимата грешка от 3 км/ч, като по този начин в пълна степен са защитени правата на наказаното лице, като именно превишението от 31 км/ч е обусловило и прилагането на санкционната норма на чл. 182, ал. 1, т. 4 ЗДвП.

В обхвата на проверката по чл. 218, ал.2 АПК вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН съдът намира решението за валидно, допустимо и в съответствие с материалния закон. В отсъствието на отменителни основания по чл.348, т.1, т.1–2 НПК вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН, касационната жалба следва да се отхвърли, като оспореното с нея решение бъде оставено в сила съгласно чл.221, ал.2, пр.1 АПК вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН.

Въз основа на тези мотиви касационната инстанция счита, че решението на СРС следва да бъде оставено в сила.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 от Административно-процесуалния кодекс, съдът

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение №20062563 от 09.03.2021 г., постановено по НАХД № 12817 по описа за 2020 г. на Софийски районен съд, НО, 107-и състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.